

Árnyjátékos

Pontosan azért
vagyok itt,
hogy a titkos
vágyaidat
megvalósítsam.

*Rúzós
könyvek*

ASHLEY CARRIGAN

A S H L E Y   C A R R I G A N

Árnyjátékos

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Első fejezet

A TEREMBEN MINDEN ARC a házigazda felé fordult, aki éppen bejelentésre készülődött.

– Sajnálatos malőr történt, barátaim. Valaki eldugította a lefolyót és eltörte a csövet, így az emeleten jelenleg is zubog a víz. Attól tartok, az a veszély fenyeget, hogy hamarosan bokáig járunk benne. Megkérem önöket, szíveskedjenek az emeletre fáradni. A parti oda-fent folytatódik. Elnézésüket kérem a kellemetlenségért! – Kényszeredett arckifejezése többekből vigyorgást csalt elő. Akadt, aki önkéntelenül felnevetett.

Az előkelő vendégsereg lassan elkezdett a lépcső irányába haladni, és némi hangos morajlással kísérve engedtek a házigazda felszólításának.

Itt a résztvevők mind egy szálig botránnyosan gazdagok voltak. A legtöbbjük nem becsületes adófizető polgárként tett szert a vagyonára, még csak nem is feltétlen törvényes úton. De ebben a társaságban senkinek sem jutott eszébe ezt az apróságot feszegetni, hiszen éppen az a kapocs tartotta egyben a falkát. Mindannyian ugyanazt a sötét utat járták, ahol minden élesben ment, és a veszély a mindennapjaik része volt. A méregdrága ruhákat és ékszereket viselő vendégek között az

alvilág hercegei és hercegnői forgolódtak. Kísérőik és testőreik a társaságban elvegyülve éber figyelemmel ügyeltek a biztonságra.

Gillian beállt a rendezetlen sorba, és ő is felfelé indult. Óvatosan lépkedett az üveg lépcsőfokokon, nehogy megcsússzon a lába a tűsarkú cipőben. Nem kedvelte az ilyen partikat, a magamutogatást és az alakoskodást. Olyan emberek nevetgéltek, iszogattak és cseve-résztek itt együtt, akik talán már holnap hátra szúrják egymást egy-egy vitás üzleti ügy miatt, vagy mert az érdekük épp úgy kívánja. Azt sem szerette, hogy mindig akadt néhány jól informált paparazzo a bejáratnál, hogy elcsípjén egy gyors fotót a hírhedt vendégekről, és eladja valamelyik szenzációhajhász pletykalapnak. Egyiküknek sem tett jót a hírverés, sem az, ha az arcuk ismertté válik. Ugyan mindig akadt pár önjelölt figura, aki sztárnak érezve magát szívesen pózolt és hivalkodott a fotósok előtt.

A lépcsősor kanyarodott, és Gillian erősebben markolta a korlátot, mert előtte belassult a sor. Az emberek megtorpantak, majd újra elindultak.

Egy kéz simult az övére, és egy rövidke pillanatra rázárult.

Felkapta a fejét. Sötét hajú, égbék szemű férfi nézett vissza rá a kanyarodó korlát másik oldaláról. A tekintetük összeakadt egy hosszú pillanatra, majd a fickó elkapta a kezét.

– Elnézést! – morogta, és egy jó arasznyival a nő keze mellett feljebb kapaszkodott a korlátba.

Gillian elfordult tőle, de érezte, hogy az arca átforrósodik.

A személyi testőre közvetlenül mögötte lépkedett. Dennis egy percre sem hagyta magára. Felértek a felső szintre, ott összetorlódtak az emberek. Mindenki az eldugult végén viccelődött és azon, hogy nemsokára a fejükre fog folyni a trutyis víz, ha nem kerít valaki egy szerelőt.

A fizetett pincérek, a partiszerviz emberei tették a dolgukat, és az emeletről szaporán felhordták az ételes tálcaikat, és ami annál is fontosabb, az italokat. Profi csapatként pár perc alatt urai voltak a kialakult váratlan helyzetnek.

Az egyik pincér tálcáról pezsgőt kínált, de Gillian nem élt a lehetőséggel. Dennis szintén elutasította.

– Szólj, ha menni akarsz! – mondta, miközben a tekintete a körülöttük állókat fürkészte.

Dennis széles vállain és karjain pattanásig feszült a zakó. Nem lehetett túl kényelmes viselet, főleg, hogy még a hónaljtokban lapuló fegyvere is helyet igényelt. A haját annyira rövidre nyírva viselte, hogy épp csak sörteszerű kontúrnak látszott szabályos formájú fején. Görög volt, a szemöldöke és a szempillája sűrű, fekete, délies, harmonikus arca éles kontrasztban állt masszív, harcos testfelépítésével.

Gillian elhúzta a szája sarkát.

– Örömmel lelépnék, de nem szívesen bánthanám meg a háziakat. Egy keveset még kibírok.

– Kicsit körbejárok. Túl sok a pincér. – Dennis megigazította a zakóját.

– Nyilván leellenőrizték őket. Másként be sem tehetnék ide a lábukat.

– Attól én még lehetek óvatos.

A férfi elvegyült a vendégek között, hogy cirkáló cápaként keringjen a társaságban. Gillian magára maradt a testőre nélkül, de tudta, hogy Dennis őt is szemmel tartja.

Ahogy fogyott az alkohol, úgy nőttön-nőtt a hangzavar is. Volt abban valami bizarr, ahogy a legbefolyásosabb, fehérgalléros alvilági elit ellazulva mulatozik. Csupa olyan alak, aki milliárdokat tart

a markában és életek felett rendelkezik. Gillian rezzenéstelen nyugalommal állt a teremben, ő is egy volt közülük, ugyanolyan hiéna, mint bármelyikük.

Valahol a közelében hangos szóváltás emelkedett ki a parti morájából. Egy nő magasba ívelő, hisztérikus hangon szidalmazta a partnerét. Nem lehetett minden szót tisztán érteni, de a vita a szakításról szólt, és egyértelműen a nő érezte áldozatnak és vesztesnek magát. Szánni való erőlködését a közönség gúnyolódva figyelte.

A hangja elcsuklott, majd elnémult. Gillian nem látta, kihez beszél, kitől kéri számon az elvesztett boldogságát. A veszekedés végét ért, a vendégek nem fecséreltek több figyelmet a közbjáték szereplőire.

Gillian a rögtönzött bárpuhként szolgáló asztalhoz sétált, mindvégig ügyelve rá, hogy Dennis ne veszítse őt szem elől.

Ilyen társaságban okosabbnak tartotta józannak maradni, és ébernek, ezért csak üdítőitalt ivott.

A régi partikra gondolt, amikor ő még egészen más szemmel láthatta az alvilág pénzes ördögeit. Akkor még a férje oldalán jelent meg, és nem számított többnek tetszetős dekorációnál. Sokat változott azóta a világ. Kifordult a sarkából.

Egyszeriben egy nő bukkant fel mellette, és enyhén dülöngélve az asztal szélében keresett kapaszkodót. Amíg azon ügyeskedett, hogy megtartsa magát, elejtette apró, de márkás táskáját, ami a poharak közé esett. Ugyanebben a pillanatban extravagáns ruhájának vékony pántja lefelé csúszott a válláról a karjára, hogy még többet fedjen fel szép, napbarnított bőréből.

Gillian odakapott, és mielőtt kivillanhatott volna a nő melle, visszagigázította a szökni készülő pántot a helyére, hogy megakadályozzon

egy újabb kínos pillanatot. A nő lendületből elkapta a csuklóját, és megszorította, hogy megtartsa magát.

– Köszönöm! – Fáradt mosolya leolvasztotta a dühöt az arcáról. Gillian biccentett.

A nő csettintett a pultosnak egy pohár pezsgőért, és amint megkapta, nagyot kortyolt belőle. A bosszús árny visszaereszkedett a vonásaira.

– Elegem van a pasikból. Egyik sem különb, mint a másik. Csak azt hiszik magukról. Rohadék önző, érzéketlen dög mind! – Hátrahajította a fejét, és kifújta a levegőt. Hosszú, szép ívű nyaka megfeszült.

Gillian ebben a pillanatban jött rá, hogy az iménti hangos közjáték hölgy résztvevőjéhez van szerencséje.

A nő feléje fordította az arcát, és egyenesen Gillian szemébe nézett.

– Nem tudok veszíteni, tudja? Nem viselem jól, ha ejtenek. Túl büszke vagyok, azt hiszem. – Újabb hosszú korty következett a jól behűtött pezsgőből.

– Pedig kár ezért a fickóért. – Hirtelen lerakta a poharat, és Gillianhez hajolt. Zöld szeme ravaszul és játékosan csillogott. – Tudja mit? Nagylelkű leszek. Felajánlom őt magának.

– Sajnálom, hölgyem, engem hagyjon ki ebből! – Gillian elfordult, hogy otthagyja az ismeretlen nőt.

– Ne! Várjon egy kicsit! Nem viccelek. Ez a férfi összetörte a szívemet, sebet ejtett a büszkeségemen. Nem úszhatja meg olyan könnyen.

– Nekem ehhez semmi közöm – tiltakozott Gillian.

Kezdett nagyon terhes lenni neki ez a sehová sem vezető beszélgetés.

– Talán most nincs, de még akár lehet. Most is magát nézi.

– Kicsoda?

– Hát ő. – A nő állával a terem közepe felé bökött.

Gillian követte tekintetével a jelzett irányt. A terem szemközti falánál két férfi és egy nő beszélgetett. Az egyik férfi egyenesen feljűk nézett, őt figyelte. Az a férfi volt, aki a lépcsőkorlátnál véletlenül megérintette a kezét.

Csak teltek a pillanatok, és ők ketten még mindig egymásra meredtek. A fickó magas volt, atletikus. Sötétbarna haját rövidre vágva viselte. Kék tekintete egyszerre volt éles és érzéki.

Gillian arca forró lett a kínos pillanattól, és elfordult.

– Nem megvetendő példány, igaz? Látom, megakadt rajta a szeme – mosolygott a nő, és benyúlt apró táskájába. – Ez a férfi minden pénzt megér. Nekem elhiheti.

– Hogyan?

– Ó, ugyan már! Ne csináljon úgy, mintha nem tudná, hogy mennek ezek a dolgok! Felnöttek vagyunk. Nicky selyemfiú, dzsigoló. Luxus férfiprosti. Érti már?

Gillian bambán bólintott.

– Értem.

A nő egy tollat varázsolt az ujjai közé a táskából, megfogta Gillian csuklóját, és a bőrére firkantott.

– Megadom a számát. Még jól jöhet. Aztán döntsön belátása szerint!

– Maga megőrült!

– Talán egyszer kedve szottyán rá. Miért ne? Nekünk, nőknek is jár a szórakozás, nem csak a férfiaknak. Nicky jó választás, tökéletes szexpartner. Használja!

Gillian a kék tintával írt telefonszámra meredt a csuklóján. Ez a nő nem normális!

– Én nem... – kezdte az ellenkezést, de a nő leintette.

– Ó, dehogynem! Nincs jegyűrű a kezén, azt tesz, amit akar.

– Özvegy vagyok.

A nő ravaszul kacsintott.

– Akkor pláne.

– Már az is abszurd, hogy végighallgatom.

A nő újabb pohár italt kért a pultostól.

– Gondolja meg! Ja, és nem kell megköszönnie. – Azzal ellavírozott kissé ferde járással, és eltűnt az emberek között.

Gillian szórakozottan nézett utána, aztán megfordult. Nem tudta megállni, hogy ne pillantson legalább még egyszer a Nicky nevű pasas felé. A válla megfeszült, mert a férfi éppen elindult az ő irányába. Különös pillanat volt.

Esze ágában sem volt egy ragyogó szemű, daliás férfitrostival mutatkozni ezen a partin. Körülnézett, és nem kellett sokat keresgélnie; Dennis ott állt a közelben, és azonnal az oldalán termett.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Ideje távozni. Elköszönök a házigazdától, és mehetünk.

– Az előbb ment fel az emeletre a szerelőkkel.

– Akkor ne zavarjuk!

Gillian úgy távozott, hogy hátra sem nézett, nem akarta tudni, figyeli-e a fickó, akinek a száma a bőrén virított.

Késő éjszaka a zuhany alá lépve szappanhabbal próbálta ledörzsölni a kék tintát. Aztán gondolt egyet, és hamar lefirkantotta a telefonszámot egy cetlire. Sosem lehet tudni, mire lesz még jó. Az elázott, hullámos papírt a mosdókagyló mellé tette, sorsára hagyta, hogy keveredjen el, ha akar, vagy szúrja ki a szemét mindennap, és emlékeztesse a jóképű férfira.

Nem állt szándékában élni a felkínált lehetőséggel. Nem mintha nem fért volna rá egy ilyen bizarr kaland. Ha valaki, hát ő megengedhetett volna magának efféle passziót. A normális élet lehetősége úgysis

fényévekre került tőle, elérhetetlen távolságba. Miért ne élvezhetné az új szabályokat? Megközelíthetetlen jégkirálynő volt az üvegkastélyában, nyakán az átokkal, ami sosem engedte meg számára a maradéktalan és megalkuvás nélküli boldogságot. A társadalmi réteg, amelynek tagja volt, minden percben emlékeztette rá, kicsoda ő, és ez a felelőség olyan magas bástyákat emelt köré, amelyeken nem lehetett kitörni. De be sem.

Ő volt McKenna özvegye. Ez a státusz kötelességekkel járt, soha le nem vethető béklyókkal. Huszonnégy éves volt, amikor feleségül ment a vonzó, szexi és sikeres üzletemberhez, Blake McKennához. A kapcsolatuk nagyon intenzív volt. Jól éltek, megvolt mindenük, és Blake egyre jövedelmezőbb projektekbe vágott bele, amik mindig sikerrel végződtek. Voltak gyanús ügyei, néha Gillian fülébe is eljutott pár kósza hír róla, de a szerelem és a szenvedély heve elvakította és elaltatta a kétértelműségeit. Blake majd megoldja, lerázza a bajt, elúzi a sötét árnyakat. Ő képes rá. Vakon bízott a férjében, mert imádta, és élvezte a boldogságot.

A találkozásuk első percétől fogva szikrázott közöttük a levegő. Remekül összeillettek az ágyban is. Olyan volt a szenvedélyük, mint a drog. Elvakultan hitt a férjében. Aztán eljött a nap, amikor rá kellett jönnie, hogy színes álmvilágban élt. Létezett egy párhuzamos valóság, Blake valósága, amitől őt távol tartotta. Talán óvatosságból vagy féltésből, de az is lehet, hogy azért, mert nem bízott meg benne.

A McKenna név fogalom volt az alvilágban. Egy volt azok közül, akik a háttérből a bábukát mozgatták. Minden olyan sötét tranzakcióban benne volt a keze, ami bődületesen nagy vagyonokat hozott a konyhára.

Gillian minél többet látott a férje valódi tevékenységéből, annál erősebb lett benne az aggodalom. Blake lekörözte a maffiózókat is, mert nekik legalább voltak íratlan szabályaik, amiket többé-kevésbé

betartottak. Blake semmilyen szabályt nem követett, csak tört előre a saját útján, tekintet nélkül bármire és bárkire. Olyan volt, mint egy cápa, kérlelhetetlen és rémisztő.

Gillian bizalma megingott. Korábban nem hitte, hogy a szerelemnek lehetnek határai. Csatát vívott benne a józan ész és az érzelm. Szerette a férjét, de nem tudott együtt élni a fojtogató tudattal, hogy eljön majd a nap, amikor mindenért felelniük kell. Neki is, hiszen hallgatólagosan a cinkosa és bűntársa volt.

Tanácsalan kapkodásában rossz döntést hozott. Egy fiatal nyomozóval találkozott titokban, hogy tanácsot és segítséget kérjen tőle. A ballépésének azonnal következménye lett, a nyomozó még ugyanabban az órában halott volt. Bár soha semmi nem bizonyította, hogy McKenna keze volt a dologban, Gillian mégis meggyőződéssel hitte, hogy ő intézkedett.

Nem bántotta a feleségét az oktondisága miatt. Megértette a vívódását, és ahelyett, hogy megfélemlítette volna, egészen másként döntött. Attól a naptól kezdve mindenbe belevonta Gilliant. Felfedte előtte a részleteket, a terveit és a cselekedeteinek mozgatórugóit. Beavatta a titkos ügyeibe, így egyre mélyebbre húzta magával a sötétségbe. Az asszony kitűnő tanonc volt. Az eszébe vésett mindent, amit Blake magyarázott neki. Megjegyezte, kik az ellenségek, kik az áru-
lók és kik a megvásárolhatók, ahogyan azt is, kire számíthat.

Blake ragaszkodott hozzá, hogy Gillian megtanulja használni a fegyvereket, és szigorú volt az önvédelmi és küzdősport edzések tekintetében is. Élvezte, hogy a feleségéből nindzsát faraghat. Gillian nem tiltakozott. A lelke mélyén tudta, hogy szüksége lehet erre a tudásra, mert bármikor életveszélybe kerülhet Blake mellett.

Az edzéseken kiadhatta magából a felgyülemelő feszültséget. Már nem járt a felületes barátnőivel menő edzőterembe, hogy csini dreszszekben tapossák az elliptikus tréneret vagy a lépcsőzőgépet. A saját házuk alagsorában kialakított edzőteremben izzadta csatakosra magát a személyi edzője utasításait követve és harci oktatója parancsaira. Már nem hordott szép műkörmöket, mert azok akadályt jelentettek, ha fegyvert kellett használni, vagy akár a közelharcban. Műkarmokkal fájdalmas kemény öklöst osztani. Nem az ellenfélnek, hanem neki. A ruháit is praktikusán válogatta meg, hogyha szükséges, elrejtse alá a fegyverét hónaljtokkal együtt, vagy egy kést, ami mindig volt nála.

Átalakult. Talán Blake-nek végig ez volt a célja, hogy olyan személyi testőre legyen, aki még éjszaka a hálószobában, az ágyában is mellette van, a legintimebb pillanatokban is.

Gillian ösztönösen megérezte a kettejük közötti változást. Minél közelebb ért az eszményképhez, amilyennek Blake megálmodta őt, amilyennek látni akarta, annál távolabbra sodródtak egymástól. Már nem volt az az üde, vad, fiatal nő, aki teljes odaadással omlik a férje karjaiba. Nem imádta vakon és fenntartások nélkül, és nem hitt neki. Igen. Talán ez volt a legrosszabb. Elveszett a bizalom.

A házasságuk ötödik évében jöttek a keserűbb jelenetek. Gillian szíve megtört, amikor először fedezte fel a férje félrelépését. A büszkeségét megtépázta a tény, hogy Blake egy fiatal lánnyal csalta. Aztán akadtak más nők is. Blake úgy érezte, elérkezett arra a pontra, amikor az ilyesmit megengedheti magának, mert jár neki a szórakozás. Gilliannek fáj a becstelen viselkedése, hogy nincs többé tekintettel rá, és nem érdekli, mennyire megbántja őt. Úgy érezte, lehúzza az örvény és képtelen kikapaszzkodni, csak süllyed mind mélyebbre, és belefut a keserűségbe.

Válni akart. Ebben látta a kiutat. Blake azonban hallani sem akart ilyesmiről. Túl sokat tudott a neje. Gillian tisztában volt vele, hogy ezek után, ha továbbra is akadékoskodik, hamar utolérheti a sorsa. Nem kételkedett benne, hogy Blake képes eltüntetni őt a képből. Ahogy kihűltek a régi érzelmei, egyre tisztábban látta a férje igazi karakterét. Blake rideg volt, számító és gonosz. Nem volt kellemes a felismerés. Eddig ezt miért nem látta? A női sem jelentettek neki sokat, csak az hajtotta előre, hogy minél erősebb alakjává váljon az alvilágnak. Hatalmat akart, és elérni, hogy tiszteljék. A csúcson volt, sorra jöttek be a remek számításai. A bulvárlapok egyre többször közölték le a bulizós fotóit, ahol fiatal nőkkel és kétes hírű, veszélyes alakokkal volt látható. Azzal sem törődött, hogy a feleségét megszégyeníti és megalázó helyzetbe hozza. Önnön befolyásos személyének dicsfényében sütkérezett. Kielvezte minden előnyét.

Aztán meghalt, és egyedül hagyta Gilliant.

Második fejezet

NAPOK MÚLTAK EL AZÓTA, hogy Gillian a papírfecnit a mosdó szélén hagyta. A takarítónő sem nyúlt hozzá. Talán azt gondolta, fontos. Gillian pillantása többször is megakadt a telefonszámon. Eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha felhívná. Van benne annyi bátorság és örültség, hogy találkozót kérjen attól a férfitől? Kell ez neki? Sok ember könnyedén, különösebb aggályok nélkül váltogatja a szexpartnereit. Ő nem tartozott közéjük. Voltak gátlásai, ez még neki magának is abszurdnak tűnt, tekintve, miféle ügyleteket bonyolított le, és főként milyen társasággal. De más az üzlet, és más a magánélet, annak is a legintimebb része.

Persze, mégis mi történhet? Miért van az, hogy a férfiak simán igénybe veszik a prostituáltakat? Nem fecsérlik az idejüket lelkizésre, hosszú „mi lenne ha” elemzésekre. Akkor sem, ha párkapcsolatban élnek és házasságban. Ő szabad ember, senkinek nem tartozik elszámolással. Azt tehet, amit akar. A maga ura. Már ha van hozzá elég bátorsága. De ezen segíthet némi erős alkohol vagy egy kis füves cigi. Ha nem tesz egy próbát, sosem tudja meg, képes-e ilyen merész lépésre.

Minden este, amikor magára maradt a hálószobájában, eldöntötte, hogy nagyon laza, tököcsaj lesz, és felhívja a fickót. Aztán minden reggel ébredéskor azt érezte, hülyeség az egész.

Egyik késő este, amikor bosszúsan ért haza, mert valaki lecsapott a kezéről egy remeknek ígérkező üzletet, döntött. Fogta a cédulát, és bepötyögte a telefonba a számokat. Égő torokkal várta a kicsengést. Most kéne kinyomni a telefont – gondolta, de abban a pillanatban egy simogatóan mély hang szólalt meg a vonal másik végén:

– Aldridge.

Gillianek kellett egy másodperc, hogy jöjjenek a szavak, amiket előre kigondolt.

– Jó estét! Nickyt keresem.

– Én vagyok. Ön kicsoda?

– Ezt most még nem mondanám meg. Egy ismerősétől kaptam meg a számát. Üzleti ügyben keresem.

Most a férfi hallgatott egy pillanatig.

– Miféle üzlet? Hölgyem, ön rossz számot kapott – mondta végül.

Gillian a kényelmetlen érzése arra ösztönözte, hogy tegye le a telefont a fenébe.

– A szolgálatait kívánom igénybe venni.

– A szolgálataimat?

– Tudja... Fizetek magának. – Gillian türelmetlen lett. Szabadulni akart a helyzetből. Nem volt ez olyan frappánsan egyszerű, ahogy elképzelte. Francba!

– Ez nagyon kedves öntől, de nem így szoktam üzleteket kötni.

– Akkor hogyan szedi fel a vendégeit? Talán sorban kell állni magának? Hogyan köt üzletet a magafajta? Elnézést, de nincs gyakorlatom az ilyesmiben, hogy hogyan kell férfit rendelni.

– Hallgatom.

– Én sem így szerzek partnert. Aki megadta a számát, azt mondta, az ön kliense volt, és csak dicsérte. Érdekli a dolog?

– Feltétlenül. A kedvessége máris meggyőzött.

Gillian ezt elengedte a füle mellett.

– Találkozzunk! Megmondom, hol és mikor.

Miután lediktálta a címet, Aldridge megkérdezte:

– Elárulja a becses nevét?

– McKenna vagyok. Számítok a diszkréciójára.

– Természetesen.

Gillian megszakította a vonalat. Sejtette, hogy a személyes találkozó ennél is kínosabb lehet. Mi a fenének vágott bele? Ez egy nagyon hülye döntés volt, amit nyilvánvalóan jól meg is fog bánni. Azzal vigasztalta magát, hogy bármikor lefújhatja az egészet, és kiszállhat. Semmire sem kötelezte el magát. Ha Aldridge a találkozón ellenszenves lesz, akkor ő kihátrál a dologból. Annyira azért nincs kizorolva a világból, hogy rákényszerüljön egy kellemetlen selyemfiúra. Ezt az egészet egy bizarr kalandnak szánta, ajándék saját magának, mert megteheti, és mert gondolt a férfirra.

Eltelt két nap a beszélgetés óta, és a zavar mellett mást is kezdett érezni. Aldridge hangja beszivárgott a bőre alá, pedig csak egyetlen egyszer hallotta, mégis ennyi is elég volt. Ez vicces – gondolta.

Dennist kénytelen volt beavatni. Ő volt a jobbkeze, bizalmasa, és az életét is rábízta. Miért ne tudhatna pont erről a tervéről?

Dennis Prisco eredetileg Blake testőre volt. A múltjával nem kérkedett, de Gillian tudta róla, hogy megjárta a Közel-Keletet, harcolt éles bevetéseken, aztán leszerelt és testőrmunkákat vállalt. Blake egyik legjobb döntése volt, amikor őt alkalmazta. A főnöke halála után természetes volt neki, hogy az özvegy mellett marad, és Gillian nagyon örült ennek.

Dennis két másik testőrt is választott maguk mellé kísérőnek az ominózus találkozóhoz. Gillian új tervét könnyelműségnek tartotta, és rizikósnak.

A találkozó helyszínéül megjelölt étteremhez érkeztek. Este lévén sok vendég gyűlt már össze a kiváló konyhájáról híres helyen. Ízléses környezetben, elegánsan terített asztalkák mellett borozgattak, fogyasztották a vacsorájukat.

A két testőr elől haladt, Gillian és Dennis mögöttük. A külön leválasztott, kibérelhető kis terembe tartottak. Aldridge már az asztalnál ült. Figyelmesen nézte a kis menet bevonulását.

A testőrök tudták a dolgukat. Amint Gillian az asztalhoz ért, ők elhagyták a helyiséget, és odakint várakoztak. Dennis maradt.

Aldridge felállt. A tekintetén látszott, hogy azonnal felismerte a nőt a partiról.

Gillian az asztalhoz lépett.

– Jó estét!

– Önnek is szép estét!

Dennis a háttérbe húzódott, szobormerev lett, mintha a berendezés része lenne.

– Üljünk le! – ajánlotta Gillian.

A férfi sötétszürke öltönyt viselt fehér inggel. A megjelenése kifogástalan volt. Kék szeme csillogott a terem világításában. Frissen borotvált arcán halványan körvonalazódott a sötét arcszőrzet árnyéka.

Gillian a szomszédos székre helyezte a táskáját.

– Gillian McKenna vagyok. Elnézését kérem, amiért ilyen módszerekhez folyamodtam, hogy találkozunk. Először csinálok ilyesmit. Nem tudom, mi a protokoll, hogyan kell felbérelni vagy megrendelni egy konzumférfit.

Aldridge sötét szemöldöke a homlokára szaladt, mintha csodálkozna, aztán könnyedén elmosolyodott, mint aki valami nagy felismerésre jutott.

– Értem már. Ne aggódjon! Eddig egészen jól csinálja.

– Akkor beszéljünk az üzletről!

– Ahogy kívánja – dőlt hátra a férfi a széken.

Gillian zavarónak érezte a helyzetet. Ezúttal nem pénzről, fegyverekről vagy hasonló árucikkekről kellett tárgyalnia, hanem szexről. Pénzért vett szexről. Szeretett volna gyorsan túlesni ezen a részen. A férfi külseje, a kisugárzása, a hangja mind ígéretesnek bizonyult, a pusztaság közelsége hatással volt rá. Mentegethette volna magát, hogy hát ő nem olyan lány, aki elsőre elgyengül, de tény volt, hogy Nickyt vonzónak látta. Eléggé vonzónak ahhoz, hogy zavarba jöjjön, ahogy szemben ült vele.

– Ahogy a telefonban már említettem, igénybe venném a szolgáltatásait, Mr. Aldridge. Mondjon egy árat, amit megfelelőnek tart, arra az esetre, ha elvállalja!

Aldridge megmondta az árat.

Most Gillian vont fel a szemöldökét.

– Tényleg ennyire színvonalas, amit nyújtani tud?

– Garanciát vállalok.

– Ugye most csak viccel?

– Nem én. Mindent elkövetek, hogy az ügyfél elégedett legyen.

– Rendben. Elfogadom és egy kicsit meg is toldom az összeget. Nevezük ezt veszélyességi pótléknak!

Aldridge szeme élesebben villant.

– Semmilyen beteg dologban nem vagyok benne. Ha erre pályázik, jobb, ha most befejezzük, Mrs. McKenna!

Gillian összehúszta az ajkát.

– Ilyesmiről nincs szó. Vannak feltételeim.

– Sejtettem.

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy mocskolódo pletykák céltablája legyek. Titokban kell intéznünk a találkozót, vagy

találkozókat, ha több alkalomról lesz szó. Nem nyilatkozhat semmilyen médiának, soha. Titoktartást kérek, tökéletes diszkréciót. Higygye el, ez az ön érdekeit is szolgálja!

– A foglalkozásom alapja a diszkréció. A hölgyek kényesek erre, és igyekszem megfelelni. Nekem is érdekem.

– Én mondom meg, hol és mikor találkozunk. – Gillian a táskájába nyúlt, és egy lapos fekete dobozt vett elő. A férfi elé tolta az asztalon.

Aldridge kinyitotta a dobozka fedelét. Egy mobiltelefon volt benne.

– Ezen a telefonon fogom hívni. Csak erre használhatja, hogy velem tartja a kapcsolatot.

A férfi kézbe vette a készüléket, megnézegette.

– Rendben.

– Rendben? Még nem tudjuk, vállalja-e. Nem tértünk ki a feltételekre.

Aldridge várakozóan nézett rá.

– Fel vagyok készülve a különleges elvárásokra.

Gillian hűvösen mosolygott.

– Azt gondolja, hogy valami olyasmit kérek, amit mástól, mondjuk, egy átlagos párkapcsolatban nem mernék?

– Könnyen lehet. Miért ne? Nyitott vagyok.

– Ezt el is hiszem önnek.

– Mi másért fordulna pénzen vásárolható szexért egy magamfajtához? Maga szép nő, gazdag és nyilván semmiben sem szenved hiányt. Ha különleges igénye van, teljesíthetem.

– Egyszerű kikötések, amiket be kell tartania. Nincsenek érzelmek, nincs feleslegesen megjátszott romantikázás. Csak óvszerrel történik az aktus, és utána távozik. Nem kérdezősködik. Amit hall és lát, elfelejti. Nincs csók.

– Ezt hogy érti?

– Nem csókolhat meg, és én sem fogom magát. Nem fűznek össze minket érzelmek, csak a pénz. A csókolózás nálam érzelmeket is jelent, bensőséges, intim kapcsolatot. A maga esetében ilyesmi szóba sem jöhet. De gondolom, ebben a szakmában ez így szokás.

Aldridge hümmögött. Visszahelyezte a telefonkészüléket a dobozba, hogy időt nyerjen a válaszához.

– A szex önmagában elég intim, nem? – kérdezte végül, ahogy felpillantott.

– Fura, hogy ezt éppen maga kérdezi. Ha szerelmet akarok, nem magánál fogom keresni. Fizetek a szexért, maga elvégzi a dolgát, garanciával, ahogy ígérte, és ennyiről szól az üzlet. Vállalja?

– Hozzá van szokva a parancsolgatáshoz, igaz? Maga domina? Mert erről előre informálnia kell. Nem vagyok sem alávetett, sem az a behódoló típus.

– Domina? Micsoda? Nem! Ha maga nem akar velem üzletelni, találok mást, Mr. Aldridge.

A férfi előrébb hajolt az asztal felett.

– De igen, akarok, Gillian. – Kinyújtotta a kezét, hogy a nőnek ajánlja. – Megegyeztünk.

Kezet fogtak.

– Kérem, szólítson Nicholasnak!

Gillian egy árva szót sem szólt a hazafelé vezető úton. A két testőrrre nem tartozott, miféle megbeszélésen voltak ezen az estén. Másrészről azért is hallgatott, mert azzal volt elfoglalva, hogy beväste magának a részleteket Aldridge-ről. Magas homlok, sötét haj és szemöldök, sötét, hosszú szempillák, égbék szempár. Az orra kissé hegyes, két oldalon az ajka melletti mélyedésektől markánsabb volt az arca, ezek miatt nem volt „túláságosan szép”. Férfias volt, éppen a kellő arányban. Talán a negyvenhez közeledhetett, vagy éppen annyi volt. Minden adott

volt, ami a választott hivatásához szükséges lehetett. Már amennyit ő eddig látott belőle. A legjobb talán a hangja volt. Finom bariton, ami bekúszik a ruha alá, és bizsergeti a bőrt. Olyan orgánum, amit az ember lánya bármikor szívesen hallgat, akár badarságokról is beszélhetne a tulajdonosa, csak beszéljen. A tekintete súlya elárulta, hogy szerencsére ész is van bőven a szép szempár mögött. Ez csak külön bónuszpontot jelentett.

Gillian füle égett a haja alatt, ha arra gondolt, hogy ezzel az idegennel fog lefeküdni. Nem az zavarta, hogy fizet majd érte, hiszen ez egy szolgáltatás, komplikációmentes. Nem kívánt kínos és hazug randikba belemenni, hogy szexet kapjon, hogy valaki használja a testét. Aldridge-ban volt valami, ami zavarba hozta őt. Nyilván ennek így kellett működnie az ő esetében, hogy a nőket elbűvölje valamivel. Munkaköri kötelesség, és ehhez az eszköztára meglehetősen széles lehetett.

Nicky, aki minden pénzt megér, állítólag. Egy próbát biztosan. Ha nagyon kínos lesz az élmény, majd gyorsan elfelejti.

Dennis a bejáratig kísérte. Ő nem a nagy házban lakott, hanem a nyári lakban, ami közvetlenül a másik épület mellett állt. Külön, mégis nagyon közel.

Gillian ránézett, és mielőtt kinyitotta volna az ajtót, megjegyezte:
– Tudom, hogy ellenzed ezt a dolgot. Meg is értem, ha elítélsz.

Dennis olyan képet vágott, mintha azt mondaná, ugyan hagyd már!

– Nincs jogom ítélni. Azt teszel, amit akarsz. Ez a te magánügyed. Ha játszadozni van kedved, tedd azt!

– Akkor mi a baj?

Gillian elég jól ismerte a férfit, hogy lássa, valami nem tetszik neki.

– Nem tudsz róla semmit. Bérgyilkos is lehet. Utána fogok nézni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Dennis, ne! Ez egy prosti. Ha nagyon akarod, ellenőrizd, de ne láss rémeket!

– Ha árt neked, elvágom a torkát.

– Azt én is megtehetem.

A testőr a fejét ingatta.

– Nem fogod.

– Jó éjszakát, Dennis!

Gillian belépett az előtérbe, és azonnal megszólalt a telefonja. A titkára nevét mutatta a kijelző. Elég késő volt ahhoz, hogy fontos legyen a hívás.

Alexander Green hangja feszült volt.

– Elnézést a késői zavarásért! Van egy kis gond.

– Mi történt?

– A nigériai szállítmány nem ért célba.

Gillian mozdulatlan lett.

– Ezt hogy érti? Lerobbant a vonat, vagy a vámnál volt gond?

– Nem, asszonyom. Az árunak nyoma veszett. A biztonsági embereket megölték. Az ügyfél tajtékzik.

– Indulok az irodába. Ott találkozunk – utasította a nő.

Sietve kiperdült az ajtón, ahol csak az imént lépett be, és már hívta is Dennist, hogy dolguk lesz még ezen az éjjelen.

Az egész éjszakát a belvárosi irodában töltötték. Újra ellenőrizték az információkat, egyeztettek a kapcsolattartókkal, a nagykövetséggel és a fuvaroztatóval. A szállítmány eltűnt. Egyszerűen ellopták. A rakomány két teljes szerelvényre való Toyota terepjáró volt. Egy ausztrál üzletember rendelte meg és fizette ki. Mr. Laraby a Nigériában teret nyert szélsőséges iszlamista Boko Haram ellen harcolóknak szánta a kocsikat. Gillian roppant kínosnak érezte a helyzetet. Bűnözőkkel bármikor hajlandó volt üzletet kötni, de politikusokkal soha. Laraby simlis üzletember volt, de nem átallott beleavatkozni